

РЕШЕНИЕ

№ 36555

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6577** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от
Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и
наказания.

Производството е образувано по касационна жалба на Т. Б. Д., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],
[улица] срещу решение от 29.04.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 103^{-ти} състав,
постановено по НАХД № 13064/2022 г. С решението е потвърдено **НАКАЗАТЕЛНО**
ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 11-01-262 от 16.09.2022 г., издадено от Директор на АГЕНЦИЯ ЗА
ДЪРЖАВНА ФИНАНСОВА ИНСПЕКЦИЯ, с което на касатора е наложена глоба в размер на 50
000 лв. на основание чл. 256, ал. 1 от Закон за обществените поръчки за нарушение на чл. 17, ал.
1 във вр. чл. 20, ал. 1, т. 1, б. „б“ от Закон за обществените поръчки.

С касационната жалба се твърди: неправилност на въззивното съдебно решение, твърди изтичане
на абсолютната давност по чл. 11 от ЗАНН във вр. чл. 81, ал. 3 във вр. чл. 80, ал. 1 т. 5 от НК.
Моли се отмяна на въззивното решение, отмяна на НП и присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба оспорва същата, моли потвърждаване на въззивното решение.
Моли присъждане на деловодни разноски.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на
касационната жалба, респ. – правилност на въззивното решение, несподеляйки твърденията на
касатора.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на

решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Касационната жалба е основателна, поради следното:

Въззивният съд, като инстанция по фактите, е установил, че касаторът, в качеството си на изпълнителен директор на „МОНТАЖИ“ ЕАД и възложител по смисъла на чл. 5, ал. 2, т. 14 от ЗОП е възложил обществена поръчка, като е сключил договор „ЕЙЧ ТИ АЙ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за доставка на тръби за обект „Аварийно изграждане на водопровод от М. Б. до [населено място] ведно с помпена станция и резервоар, с цел аварийно водоснабдяване на [населено място]“, на стойност 5 343 668,88 лв. без ДДС, с което е надвишил минималния стойностен праг по чл. 20, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗОП, без да приложи процедурата по чл. 18, ал. 1 от ЗОП. В периода 07.02.2020 г. – 26.02.2020 г. били сключени допълнително четири анекса, с което стойността на договора била увеличена. Посоченото нарушение било установено с АУАН № 11-01-262/25.03.2022 г. на органи на АДФИ. Въз основана АУАН е издадено процесното НП № 11-01-262 от 16.09.2022 г. , издадено от Директор на АДФИ, с което на касатора е наложена глоба в размер на 50 000 лв. на основание чл. 256, ал. 1 от Закон за обществените поръчки за нарушение на чл. 17, ал. 1 във вр. чл. 20, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗОП.

При тези факти, основателно е възражението на касатора изтичане на абсолютната давност 4 г. и 6 м. по чл. 11 от ЗАНН във вр. чл. 81, ал. 3 във вр. чл. 80, ал. 1 т. 5 от НК, изчислена, считано от 06.02.2020 г. , както и от по-късния период 07.02.2020 г. – 26.02.2020 г. Това възражение обективно не е било възможно да бъде взето предвид от въззивния съд, доколкото към датата на постановяване на решението давността не е била изтекла. За разлика от гражданското право, където погасителната давност не се прилага служебно (чл. 120 от ЗЗД), давността в административнонаказателното право се прилага служебно. В ЗАНН няма изрична уредба на абсолютната погасителната давност за извършено административно нарушение. Съгласно чл. 11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Давността безспорно е обстоятелство, изключващо отговорността. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014 г., ОС на наказателната колегия на Върховния касационен съд и I и II колегия на Върховния административен съд, което в т. 2 постановява, че разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК. Погасяването на наказателното преследване по давност е уредено в чл. 80 и чл. 81 от НК. Чл. 81, ал. 3 НК регламентира т. нар. абсолютна давност, която е обстоятелство, което изключва административнонаказателното преследване. Съгласно този законов текст независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В чл. 80, ал. 1, т. 5 НК срокът е три години, т. е. абсолютната давност настъпва с изтичането на четири години и половина. Датата на извършване на нарушението е началото на абсолютния давностен срок. В настоящия случай се касае до невлязло в сила наказателно постановление. Нарушението е извършено на 06.02.2020 г. , както и в по-късния период 07.02.2020 г. – 26.02.2020 г. Следователно съгласно разпоредбите на чл. 81, ал. 3 НК, във вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК давностният срок от четири години и половина е изтекъл на 26.07.2024 г., обстоятелство, което към настоящия момент изключва административнонаказателното преследване.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, на касатора следва да се присъдят разноски в размер на 2 000 лв.

Прилагайки чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът взема предвид, че минимумът по чл. 18, ал. 2 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа е 4 650 лв. – повече от платеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение от 4 500 лв. Конкретното дело е с относително висока правна и фактическа сложност, но се решава с прилагане института на давността. Предвид това, съдът приема, че на адвоката на санкционирания следва да се присъди под минимума от Наредбата. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ЕСЛ: EU: С: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по изпълнителна сделка във връзка с осъществяването поцесуално представителство. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по по минимума – 2 000 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, II^{ри} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ , по жалба на на Т. Б. Д., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], решение от 29.04.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 103^{-ти} състав, постановено по НАХД № 13064/2022 г.

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 11-01-262 от 16.09.2022 г. , издадено от Директор на АГЕНЦИЯ ЗА ДЪРЖАВНА ФИНАНСОВА ИНСПЕКЦИЯ.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ ЗА ДЪРЖАВНА ФИНАНСОВА ИНСПЕКЦИЯ да заплати на Т. Б. Д., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 2 000 лв. деловодни разноски.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.